

TÜSKE

Tímea megint késett. Lehuppant a barátja mellé. Tádé rosszállva húzta fel a szemöldökét, majd folytatta az írást.

Timi megrántotta a vállát, s meglebegtette izzadt mellkasán a blúzát. A szék hideg volt; éles szúrásokat érzett, ahogy elhelyezkedett rajta, de felállni nem mert. Nem tudott igazán a zárthelyire figyelni. Indiszponált és figyelmetlen lett. Ráadásul, a mögötte ülő fiú beindult, s sem hagyta békén. Folyton piszegett, ha meg nem választott, obszcén szavakat suttogott.

– Szúrós, mi?! Mint te – vihogott a mindig sunyi Sanci. – Ha szereted, én is az leszek – vihorászott tovább, és félreérthetetlenül megmozgatta a csípőjét, majd a tanár felé sandított, hogy észrevette-e.

Sanci teste tökéletesen gömb alakú volt, s különös, kerekre nyílt gombszemét meresztgetve beleszuszogott mások arcába. Mindig piszkált valakit. Gyakran összecücsörítette a száját, mint egy szopós süni, aztán pedig bárgyún vigyorogva sajnálkozott. Süni. Illet rá a név, égnek álló túske haja miatt is.

– Süüün, mit tettél a székemre? – hördült fel Tímea, miután nem bírta tovább.

Kár volt. Szinte azonnal reccsent és szakadt rajta a szoknya. Combján az égő karcolatot nem láthatta, csak a szomorú látványt nyújtó piros rózsza szétlapult maradványát.

– Ezt most tényleg? – jajdult föl a károsult, és szőke farkocsa ostorként csapódott az óvatlanul közel hajló Sanci arcába.

– Én?! Én... akartam szólni, de orkánszerűséged nem hagyott rá időt. Amúgy meg honnan tudhattam volna, hogy pont oda helyezed a helyes kis hátsód? – vágta oda foghegyről, és úgy tett, mintha nagyon dolgozna, de még egy pillanatra felnézett. – Amúgy meg a haverod...

– Tímea! Baj van? Ha nem tanult, majd újra jön – szólt a haragot színlelő éltes hang, ám szemével hamiskásan hunyorított.

– Nnn... nem, nincs... baj – hebegett a lány, és gyorsan sajgó hátsójára ülve, befejezte a dolgozatot.

– Ciao, Timi cica! Jössz este? – kérdezte kedveskedve barátja, miután beadta a munkáját, s még huncutul oda is kacsintott villogó kékszemével.

– Kihagyom – morgott maga elé a kérdezett, de nem is figyelt; szakadt szoknyáján próbálta tenyerével elfedni a lyukat.

– Ne már! Megünnepeljük, hogy letudtuk a vizsgákat. Nélküled tök lapos lenne. Nnna, Cicus! – húzódott közelebb a kisportolt, már most barnára sült, „mindenkikédvence” fiú.

– Nem vagyok a cicusod! Se a tied, se másé! Ez meg mi? – csapott süvöltésbe Tímea hangja, majd a székre mutatott.

– Jó kedvre akartalak deríteni – hebegte Tádé, s egyre vörösebb lett, mert ő volt az a jövőbeli nagy reménység, az önmagával mindig elégedett, a lányok által agyon ajnározott szépfiú.

– Hát sikerült... – sziszegte a lány, amikor egy dörgedelmes hang beléfojtotta a mondatot.

– Kisasszony, jöjjön be hozzám!

– I... igen, dékán úr! Megyek, csak... Tádé, jól kitoltál velem. Mit akarhat? Lehet, hogy a kiabálás miatt?!

Tímea borús bizonytalansággal kopogott végig folyosón, a tudósok mellszobrai között. Cipősarka mintha összeesküdött volna ellene az akusztikával, a csend minden lépésétől felsikoltott. Úgy tűnt, hogy a falba süllyesztett mélyedésekből fürkésző tekintetek követik őt. A kőbe merevedett férfiszemek szinte életre keltek tőle. Hangos lánysóhaj töltötte meg a teret, mielőtt elfogultan benyitott a nagy tölgyfa ajtón. Egy röpke pillanatra felvidította a régi könyvek illata, és a tudást árasztó ódon hangulat.

– Csukja be az ajtót! – szólt a korosodó egyetemi tanár. – Khmm, a teremben láttam, hogy bajba keveredett. Zaklatták is... mi történt a szoknyájával? Hadd nézzem! – pihegett a férfi, s korát meghazudtoló lendülettel a tanítványa mellett termett.

Tímea hátrahőkölt, támaszt keresett. Az orrfacsaró szúrós szájszag és a hangosan tolakodó lihegés beléfojtotta a lélegzetet, szinte ajkát súrolta az ősz borosta. Szoknyáján található lyuk eltűnt az egyik izzadt tenyér mögött, míg a másik, májfoltos kéz blúza alá kúszott.

– Kislány, hogyishívják, a vizsgája sikerült – suttogott az izgalomfolytatta garat, ritmust tévesztett a szív, s a lötyyed ajak. – Ne aggódjon!

Tímea minden porcikája elutasítón tartotta a távolságot. Ajtóhoz hátráló teste banán alakba hajlott, ujjai remegve rejtették blúza bimbózását, szája sikításra nyílt... Hirtelen kicsapódott az ajtó, és hozzátapadó testét egy lendülettel leterítette.

Valamikor nagyon szép lehetett a nő, aki ilyen svunggal érkezett. Elegáns kosztümben, finom illatot árasztva állt a földön fekvő fölött. Tímea szégyene nem ismert határt, ám a tanár feltalálta magát.

– Drágám, már ennyi az idő? A lány épp csak a dolgozatával kapcsolatban jött.

– Béla! Szedd össze magad! Elkésünk – szólt a gyakorlatias megszokottság, de a megalázottság szürke árnyalata bekúszott a diszkrét smink alá.

Tímea miután hazaért, fejét fájlalta. Lepihent. Egy húszas éveinek elején járó lány ült az ágya szélére, s úgy hallgatta, s cserélgette a vizes borogatást. Karcsú természetével szinte beleolvadt a környezetébe, visszafogottan öltözködött, barna hajzuhatagát kicsiny kontyban hordta. Kedves mosollyal tüsténkedett. Egész lényé nyugalmat árasztott.

– Kislányom, estére programunk van. Az igazgatói tanács minden tagja, sőt, a Nikiwaka cég képviselője is eljön apa tiszteletére. Emlékszel rá? Tőle kaptad annak

idején az *Actroid* babát – csacsogott a kedves anyai hang. – Oh, neked nem ma van az a buli?

– De, igen. Nem tudom, hogy elmenjek-e? – nyafogott Timi, mert szerette, ha körülötte forog a világ, legalább otthon; otthon, ahol ő még mindig szülei kicsi leánykája lehetett.

– Menj csak el! Egyszer vagy fiatal – simogatta meg anyukája.

– Vidd magaddal Tinát! – dörmögött közbe egy szeretetteljes férfihang.

– Apa, ez komoly? Tinát?! Minek? – hebegett meglepetésében Tímea.

– Persze, drágám. Jó ötlet – csatlakozott be az anyuka újra.

– Ruhája sincs – tiltakozott az egyetemista lázadás.

– Nincs? Nincs. Ez igaz. Hát adj neki! – heherészett a kedves anyai orgánus, és elhagyta a szobát.

– Végül is, mi bajunk lehet?! – dohogott Timi, kétségekkel telten.

Nagyjából egyezett a méretük. Tina mosolyogva, türelmesen, hang nélkül próbálgatta a szoknyákat, topokat, mígnem egy lenge nyári ruhát kapott. Tímea a szaggatott farmernadrágot húzta magára, és színben illő laza pólót. Szőke hajzuhatagát kiengedte, pirosítót és zöld szeméhez illő szemfestéket kent magára. A rúzszt nem szerette.

– Timi, szeretnéd, hogy megvarrjam a nadrágodat? – kérdezte Tina, és elindult a varródobozáért.

– Jaj, már hogy kéne megvarrni? – kapta fel bosszúsan fejét a kérdező, majd csak legyintett. – Gyerünk, ha hamar megyünk, hamarabb jövünk.

A kastély jellegű épületet szépen felújították. Mire odaértek már megtelt, úgy tűnt, mintha az egész egyetem itt tolongana, pedig eredetileg csak a végzősöknek hirdették meg. Ám a barátok hozták barátnőiket, a barátnők a barátaikat és a haverokat, végül a rengeteg idegen megtöltötte a félhomályos szobákat.

– Cicus! Megbékéltél? Mondjuk, ki kell, hogy engesztelj! Csúnya kislány voltál ma – nyafogott, nem túl férfiasan a nyakába Tádé, és már vont is magához Timit. – Mit akart délelőtt az Öreg? – ám a felelet nem már érdekelte, dülöngélve támaszkodott a nála jóval alacsonyabb lányra, és újra kortyolt az italából. – Őt meg honnan menesztették?

Timi megsértődött, az ő dolga, hogy kit hoz magával. Az, hogy nem örült lánytársának, csak rá tartozott. A részeg fiútól válasz nélkül elfordult, lerázta magáról a fenekéhez tapadó kezeket, és elment innivalót szerezni. Tina mindenhol a nyomában járt.

– Helló, *Timi cica*! Kiheverted a délelőttöt? – harsogott Sanci, kissé túltolva örömét.

– Gondolom – morogta bosszúsan Timi, és már fordult volna el, de a fiú visszatartotta.

– Mi a fracért ilyen sietős? Még nem is ittunk a sikerre. Meghívlak egy tüskére! – villogott Sanci szeme, de már nem volt olyan barátságos. – A mai nap rossz emlékére! – vihogott fel kajánul.

– Hagyj már, ez fáj! – mordult fel Timi, mert évfolyamtársa túl erősen fogott a karjára.

– Még be sem mutattad a barátnődet – negédeskedett tovább.
– Ő Tina, Tina, ő Sanci. Vagyis Sün, mondhatnám, Sünci – váltott gúnyba a bemutatás.

– Jössz táncolni? – szuszogott a tüske hajú fiú Tina arcába.

– Nem táncolok – mosolygott rá kedvesen a lány.

– És te, *Cicus*? – fordult évfolyamtársa felé.

– Veled?! – görbült gúnyra Tímea szája. – Nem, *Sünci*!

– Nem-e? Azt én mondom meg – villant az illuminált fiú tekintete kajánul és férfias erővel átölelte Tímeát, mintha bocsánatot szeretne kérni. Gyors ujjai elmorzsolgattak a háta mögött valamit, majd nagy lendülettel levette róla teátrálisan széttárt karjait. Sanci ezután gyorsan felkapott két poharat, és odanyújtotta a lányoknak. Tina visszautasította. A fiú furcsállta a tartózkodását. Nem szoktak vele így viselkedni, de legyintett és széttárta a karját.

– Ha nem, hát nem – és táncba rángatta egyik osztálytársát.

Timi utánuk nézett, majd megkönnyebbülten szájához emelte a poharat, s jól meghúzta. Felsőhajtott, majd kedvtelenül körbekémlelt.

Rettenetes nagy volt a forgalom az asztalnál, hamar elsodorták onnan az italtól kótyagossá vált lányt. Nem szokott inni, és ez a rövid most égette a nyelőcsövet, mintha dupla adag chilit tölt volna le rajta. Könnybe lábadt szemmel krákolgott. Összezavarodott. Tádét kereste tekintetével, de csak Tinát látta, ahogy a forgatagot figyeli. A félhomályból valaki megragadta a kezét, és magával húzta. Vadidegen barna szemek hajoltak az arcába, majd ragadós nyál tapadt a szájára, s összekeveredett itala ízével.

– Hagyjál! Ki a fene vagy te? – lökdöste el magától a nyomulós srácot, akinek a keze már a cipzárjánál matatott.

– Naaa, jó lhez, gyhereeee! – lihegte a tágult pupilla tulajdonosa, ordenaré italszagot árasztva.

Nem tudott tőle megszabadulni Tímea, míg Tina mosolygó arca meg nem jelent. A fiú karja a szoros fogástól azonnal elernyed, lecsúsztatva nyálas száját az inzultált lányról, hökkenten hátranézett, majd megadón elténfergett onnan.

Timi megkeveredett világában, lengedező járással indult Tádé keresésére.

– Jól vagy? – szállt felé a világegyetem távlatából egy mosolygós hang.

– Soha jobb... bba... n – motyogta, és durván ellökte kísérője kezét. – Hagyjál! Hadd csinál... jakkk, amit éééén a...kkkarok – dadogta, és tovább billegett.

A fotelek táncra keltek, az egyik festmény hatlábú lova rávicsorgott... miközben ő hangos pihegéssel törte át magát a tömegen. Végre meglátta a keresett busa fejet. Már messziről integetett, ám közelebb érve hátrahőkölt.

– Upps, hát te? Tádé, mit csin... álsz? Kikkk ezek? A nadrágod... fiúkkk? Tádééé!
– halkult el Tímea hangja, s eltátott szája elé kapta a kezét, annyi ideje maradt, hogy egy sarokhoz támoľogjon, oda öklendett.

Timi feje egyre jobban zúgott, forgott vele a világ, odébb libegett. Durva lökést érzett hátulról. Összecsuklott. Hangoskodó pár dűlűngélt el mellette. Minden

átmenet nélkül megjelent előtte Sanci feje. Egész közel hajolt hozzá, és torzult szájjal belebazzalygott az arcába.

– Na, eltaláltam az adagot? Ugye, milyen klafa?!? Gyere, Cicuska! – nyúlt nyúlósra izzad tenyerével Timi hóna alá.

– Hagyjál! Hova... hova rángatsz? Nem... neem megyek – dadogott duzzadt nyelve, végtelen szomjúsággal kínlódva.

Tina arca bukkant fel az erőszakoskodó Sanci válla mögött. A kedves hang még mindig valahonnan a legtávolabbi világrészből hallatszott. Megkönnyebbült. Csak sejtés szinten suhant át rajta, hogy jó döntés volt magával hozni, azt a valakit, aki csendes, de erőteljes karmozdulatokkal lefejtette róla a ragadós fiútenyereket.

Sünci azonban megvadult. Morogni kezdett, majd elrugaszkodott és hátulról rávetődött az őt átkaroló lányra. Tina térdre bukott. Nagyon meglepődött. Ilyet még soha nem érzett. Nem értette, hogy miért jött ilyen közel hozzá ez az idegen, de könnyedén fölállt és megfordult. Sanci legurult róla és elterült. A fölébe hajló szempár éles villogása megriasztotta. Önkéntelenül csúszva nyomta magát a lábaival hátra, majd hasra vergődve nagy nehezen felállt. A táncolókat félrelökdösve elszaladt.

Tina felsegítette Tímeát, és egy székre ültette. Hozott neki egy pohár vizet. Körbeölelte őket a félhomály. A kipárolgó izzadság keveredett az italszaggal, és meghatározhatatlan, édeskés füst gomolygott mindenhol. Fel-felizzottak a cigarettavégek. Dugig voltak.

Timi kibotorkált a mosdóba, kísérője kint várta. Ám a napnak még nem volt vége. Sanci váratlanul megjelent, s hátulról a gyanútlanul álldogáló Tina hajába kapott, megpörgette, térdre rántotta, maga elé közvetlenül, s fejét félreérthetetlen pózba kényszerítette. A furcsa nyekkenést elnyomta a tömegzene zúgása. Tina lassan felemelte a tekintetét, és könnyedén felállt. Sancihoz fordult. Megingatta a fejét, rávillantotta furcsa tekintetét, végül hátat fordított a bambán billegő, tüskés haját turkáló srácnak. Talán ennyiben is marad, ha a beállt lélekhiány nem írja felül a megfontoltságot. Ám felülírta, és Sanci, mint csimbókba görbült sün, meredező tüskés bozontját lehajtva dőfésre készült. Hanem Tina meghallotta a fújtatást, s kinyújtott kezén fennakadt a fiú teste, hirtelen ívbe görbült, és rövid röppályát követve a szomszéd szoba ágya előtt elterült. A lány lakonikusan behúzta mögötte az ajtót. Kedvesen Timire mosolygott, és a kijárat felé terelte a még mindig imbolygó testet.

A szülők aludtak, mire hazaértek. Tímea már majdnem józan volt. Egy székre huppanva meredt hosszan maga elé, majd elgondolkodva megszólalt:

– Köszönöm, Tina. Nagy bajtól mentettél meg.

– Tudom. Örömmel segíték – mondta mosolyogva.

Tímea nehézkesen felállt. Tekintete egy darabig elidőzött a mindig kedves arcon, majd odalépett hozzá, átölelte és megsimogatta a hátát. Keze beleakadt egy gombba. Lekattintotta.

Tina szótlán lett, szótlanabb, mint eddig. Megmerevedett és várt. Csendes türelemmel állta végig az éjszakát. Minden reggel újra aktiválták.